

Bilag 1

Januar 1953.

Til det af landstinget nedsatte udvalg vedrørende forslag til lov om ændring i lov om livsforsikringsvirksomhed og forslag til lov om ændring i lov om tilsyn med pensionskasser.

I anledning af de to i landstinget forelagte lovforslag tillader Fællesrepræsentationen for danske Arbejdsleder- og tekniske Funktionærforeninger, der er hovedorganisation for 8 landsomfattende funktionærforeninger med ialt 21 000 medlemmer, hvoraf ca. $\frac{2}{3}$ er pensionsforsikret enten i pensionsforsikringsselskaber eller i private pensionskasser, sig at fremsætte nogle bemærkninger vedrørende disse forslags bestemmelser.

I forslaget vedrørende livsforsikringsvirksomhed har man givet pensionsforsikringsselskaberne en udvidet adgang til at anbringe de midler, som skal tjene til dækning af forsikringsfonden, idet de bl. a. må anbringe $\frac{1}{10}$ af disse midler på anden måde end hidtil, hvor de i hovedsagen skulle anbringes efter regler for anbringelse af umyndiges midler.

Af denne tiendedel kan 2 pct. anbringes i aktier, og desuden har selskaberne ret til at anbringe forsikringsfondens midler ikke alene i den ejendom, hvor selskabet har hovedkontor, men i alle de ejendomme, som selskabet måtte anskaffe, dog i intet tilfælde udover $\frac{4}{5}$ af ejendomsskylden, og endvidere har de ret til at yde lån mod panteret i fast ejendom, dog ikke udover $\frac{2}{3}$ af ejendomsskylden.

Vi gør opmærksom på, at de to sidstnævnte bestemmelser er meget vidtgående, thi teoretisk set kan forsikringsselskaberne anbringe hele forsikringsfonden i ejendomme, men selvom vi ikke er tilhængere af bestemmelsen om de 2 pct. anbringelse i aktier, nærer vi dog ikke så store betænkeligheder ved dette lovforslag, fordi der altid i selskabernes ledelse vil være finanskyndig indsigt, og man vil af hensyn til selskabernes konsolidering være forsigtig med at disponere.

Anderledes stiller det sig med det andet forslag vedrørende pensionskasser, og vi tillader os at give en kort redegørelse for vor organisations arbejde for at få et lovbealet tilsyn med pensionskasser knyttet til virksomhederne.

Efter første verdenskrig måtte adskillige virksomheder give op, og blandt disse flere, der havde pensionsordninger. Da de midler, der skulle tjene til dækning af pensionerne, var anbragt som driftskapital i virksomhederne, blev resultatet, at de forsikrede funktionærer helt eller delvis mistede den pension, som de havde regnet med i deres alderdom. I januar 1921 sendte fællesrepræsentationen en anmodning til indenrigsministeriet om, at private pensionskasser måtte komme ind under livsforsikringsloven, som i samlingen 1920—21 var til revision på rigsdagen. Resultatet blev et afslag.

I juli samme år sendte fællesrepræsentationen en ny anmodning til ministeriet, men denne gang om, at der måtte blive etableret et tilsyn f. eks. ved ændring af lov om tilsyn med begravelsekasser. Sagen blev sendt til erklæring bl. a. til sygekasseinspektora-tet, og vi forhandlede med såvel dette som med forsikringsrådet, men medens sygekasseinspektora-tet anbefalede vor anmodning, modsatte forsikringsrådet sig vor henstilling. Der kom heller ikke denne gang noget resultat.

I 1923 nedsatte indenrigsministeriet gennem det daværende socialråd et funktionærudvalg, der havde til opgave at undersøge funktionærernes krav på lovgivningen og eventuelt at fremsætte forslag til ændring af denne — på dette område.